

II

AAN DE VENSTERS DER ZIEL.

Het zieke en zacht gedempte kwijnen
Van deze lage lamp
Vult in een loom-verglooiend deinen
Mijn kamer met beschroomde schijnen
En zwakken schemerdamp.

En in de mijmer-stille glazen
Van 't zwijgzaam-strakke raam,
Daar komen de effen zilvergazen
Der maan en 't week-verstrooide wazen
Der arme lampe saam.

Die nimmer voor elkander schenen
In één gezuiverd uur,
Ach zie, zoo komen lach en weenen
Zich aan mijn stille vensters lenen,
Elkaars beschroomde buur.

En weiffend tusschen vreugde en schreien
Voel ik een trage traan
Langs mijn bewaasden glimlach glijen
En druppelend op mijn hand zich vlijen,
Beglansd door lampe en maan.